

Koray Çalışkan

koray.caliskan@radikal.com.tr

Yapılması gereken; son oturumun iptali ve reform tasarısının, muhalefet ve sivil toplumun önerilerine paralel bir şekilde reforme edilmesidir.

Meclis'te bir ilk gerçekleşti. Türkiye'nin geleceğini derinden etkileyecek eğitim sistemi hakkında radikal bir değişikliğin ilk adımı tekme ve tokatlarla atıldı. Hem eğiteceğimiz çocuklara hem de dünya âleme rezil olduk. Hata neydi? Niçin Meclis bu kadar sertleşti? Çözümü ne?

Reform sürprizdi

AKP'nin 2011 seçim beyannamesine bir bakın. Ülkenin eğitim sistemini kökten değiştirecek bu reforma dair bir ima dahi bulamazsınız. Ocak ayının ilk haftasına gidin, reformun, bırakın içeriğini, adını dahi göremezsiniz.

Ocak başında 1+4+4+4 adında bir reform taslağı hakkında tek tük haberler çıkmaya başladı. Daha sonraki hafta taslak 4+4+4 şeklinde anılmaya başladı. Hükümet ve iktidar partisinden yer yer çelişen açıklamalar duyuldu. Taslağın içeriği için şubat başını beklemek gerekti. Taslak son haline şubat ortasında getirildi ve 20 Şubat'ta 5 AKP vekili Meclis Eğitim Komisyonu'na tasarımı sundu. Tasarımın girişinde çok önemli bir gözlem vardı: "Eğitim sistemleri üzerine reform niteliğinde düzenlemeler yapan ülkeler, sadece belli zaman diliminde belli bir kesimi ilgilendiren bir karar vermemekte, bir anlamda bütün toplumsal gelişim alanlarındaki mukadderatlarını da tayin etmektedirler."

Yani tasarımı tasarlayanlar ne kadar önemli bir adım attıklarını ve bu adımı atarken toplumsal bir mutabakat sağlamaları gerektiğini biliyorlardı.

Yaklaşım yanlıştı

AKP bu eğitim reformunu yapacağını söylemediği seçim beyannamesinde çok önemli başka sözler vermişti. Beyanname şöyle demişti: "Bizim çoğulcu ve özgürlükçü demokrasi anlayışımız bireylerin ve toplumdaki farklı kesimlerin bütün yönleriyle kendilerini özgürce ifade ettikleri zeminlerin inşa edilmesini gerektirir." 'İleri demokrasi'yi kuracağını vaat etmiş, beyannamenin daha girişinde 'çoğulcu ve özgürlükçü bir demokrasiyi' benimsediğini anlatmıştı.

Refom süreci 'çoğulculuğun' değil 'çoğunlukçuluğun' benimsendiğini gösterdi. Tasarımı eleştiren sivil toplum kuruluşları ringde boksör muamelesi gördü. Toplumun çoğunluğundan geri bildirim alınmadan adım atıldı.

Böyle durumlarda muhalefet dinlenmediğini hissederse kendini dinletir, yani tartışmayı uzatır. Bu noktada sabır, demokrasi gereğidir. Batı dünyası parlamentolarından bunun adı 'filibustering'dir.

Her parlamento kendi içtüzüğüne göre böyle bir alanı açık tutar. Şimdiye kadar ileri bir demokraside ister sağ olsun ister sol, bu alanı kapamaya kalkışmış bir iktidar olmamıştır.

Oysa bizde ne oldu? Komisyon toplantısı öncesi organize olan 100 AKP'li vekil odayı işgal etti.

Muhalefetten komisyon üyelerinin girmesine izin vermediler. Daha sonra izin çıktı ama iktidar vekilleri odayı terk etmediler. Komisyon başkanı içeri girmeyi başaran üç grup başkanvekilinin konuşmasına izin vermedi. Yani içtüzüğü çiğnedi. 29 madde kimsenin birbirini duymadığı,

muhalefet vekillerinin yerde tekmelendiği, bir muhabirin tartaklanıp daha sonra bayıldığı, resmen mahalle kavgası görünümü veren bir kısacık toplantıdan sonra kabul edildi, genel kurula gönderilmesi için aynen geçti. Komisyon üyesi dahi olmayan vekiller kabul oyu kullandı.

Ne yapılabilir?

İnsanlar ne kadar farklı olurlarsa olsunlar düşüncelerini tartışabilecekleri bir zemin bulabilirler. Parlamento bunun için vardır. Eğer o kurumu yok ederseniz, iktidar olarak insanı iter kakarsanız, muhalefetin sesini tartışmaları engelleyerek ya da tartışma zamanını kısaltarak kısalmaya çalışırsanız, iş çıkırından çıkar. Keskin sirke en çok demokrasilerde küpüne zarar.

Bir MHP'li grup başkanvekili dahi durumu 'faşizm' olarak nitelendiriyorsa, AKP'nin bu süreçteki performansını ciddi olarak düşünmesi gerekir. Yapılması gereken; son oturumun iptali ve reform tasarısının, muhalefet ve sivil toplumun önerilerine paralel bir şekilde reforme edilmesidir. Tasarının aynı şekilde Meclis'e gelmesi halinde, herkes kaybeder. Cumhurbaşkanı dahi uyardı. Rövanşlar rövanşları tetikler. Demokrasi, kazananların bir gün kaybedenler olacağı rejimin adıdır. Anayasa için son şans bu. Kaybetmeye değmez, hele iktidarsanız. Top, Cemil Çiçek'te.